

[Svend Jakobsen.]

kommuner, eller det er hensigten at bevilge igangsættelserne ved at godkende sag for sag i ministeriet.

Hvis vi skulle have i den situation, at byggeri efter byggeri ønskes igangsat, uden at de nødvendige ressourcer er til stede, træder bekendtgørelsens bestemmelser altså i funktion, og så skal der prioriteres i overensstemmelse med bekendtgørelsen. Det vil sige, at servicestationer, benzintankanlæg, garager m.v. får laveste prioritet, derefter kommer banker, sparekasser og forsikringselskaber, efter disse sommerhusbyggeri og endelig øverst af det, der er medtaget i bekendtgørelsen, private parcel-, række- og kædehuse.

Det har været kritiseret, at offentligt byggeri og almennyttigt boligbyggeri ikke er omfattet af bekendtgørelsen. Denne kritik må skyldes ukendskab til, at disse byggesager i forvejen er underkastet krav om godkendelse. For offentlige byggeriers vedkommende sker dette dels ved indenrigs-, henholdsvis kulturministerens godkendelse, dels gennem det for amter og kommuner gældende investeringsloft. For det almennyttige byggeri sker det dels gennem lovens begrænsning til 13.000 boliger pr. år, dels gennem den omstændighed, at hver enkelt byggesag skal godkendes i boligministeriet, en godkendelse, der gives efter en samlet vurdering af sagen, herunder behovet for de pågældende boliger.

Realiteten i boligministerens bekendtgørelse er, at der i de tilfælde, hvor der sker overophedning i byggesektoren, skal sikres ressourcer til erhvervsbyggeri og en kontinuerlig gennemførelse af iværksatte byggeprojekter. Dette sigte er mit parti enig i, ikke mindst under indtryk af den voldsomme stigning, vi har set i igangværende boligbyggeri.

Det er derimod ikke, som det er kommet til udtryk i pressen, og som der gives udtryk for i en henvisning til boligudvalget, restriktioner, der tillader byggeri af flere sociale boliger, men ikke af parcelhuse. Dette forhold tages der ikke stilling til i bekendtgørelsen, og der tages ikke stilling til, om der totalt skal bygges flere eller færre boliger. Der tages alene stilling til, at der skal være en sammenhæng mellem byggeaktiviteten og byggekapa- citeten, samt til at det er

uacceptabelt, at hele byggekapa- citeten bevæger sig over i boligsektoren.

Regeringen er mere end nogen anden ansvarlig for balancen i landets samlede økonomi, herunder for at der skabes sådanne vilkår, at erhvervslivet kan udnytte de muligheder, som vort medlemskab af EF giver os. Jeg ser først og fremmest boligministerens bekendtgørelse som et led i regeringens leven op til dette ansvar. Jeg vil gerne tilføje, at det, så vidt jeg kan vurdere, kunne være gået sådan, at langt mere drastiske og restriktive indgreb var blevet nødvendige, hvis den igangværende udvikling var fortsat og havde fået lov til at løbe løbsk. Hvis ministeren med sin bekendtgørelse har forebygget akutte indgreb, der meget let kunne være blevet aktuelle midt i de drøftelser, folketinget skal have om de langsigtede boligpolitiske foranstaltninger, er der grund til at takke ministeren for initiativet. Jeg synes heller ikke, ministeren skal have utak for, at han i denne situation forebygger i stedet for senere at skulle til at helbrede.

Vi skal jo ikke i dag tage hul på drøftelserne af de langsigtede foranstaltninger, det har vi aftalt at gøre i slutningen af denne måned. Men under indtryk af den debat, der har været om boligministerens bekendtgørelse, vil jeg godt benytte denne lejlighed til at pege på, at i forbindelse med de langsigtede foranstaltninger kan intet parti, der ønsker at øve indflydelse, undslå sig for at gå ind i drøftelser af, hvilke ressourcer der kan afsættes til boligformål, og hvorledes disse ressourcer kan anvendes bedst muligt. Intet parti, der vil øve indflydelse, kan heller i forvejen undtage bestemte dele af boligmarkedet fra at indgå i drøftelserne om de langsigtede foranstaltninger.

Om de langsigtede foranstaltninger blev der i statsministerens åbningstale sagt — jeg citerer fra sp. 13:

„Vi vil stille efter en socialt afbalanceret skatte- og boligstøttepolitik for såvel ejerboliger som udlejningsboliger. Der må sikres en boligproduktion af tilstrækkeligt omfang og til en rimelig leje.“

Det er jo målsætningsbetragtninger, og det er nok ikke målsætningen, vi skal udkæmpe de største sværdslag om, for selv om der kan nås enighed om målet, er der sikkert nok undervejs forskellig opfattelse af midlerne. Når jeg nævner det her, er det,